

57^ο Γ.Ε.Λ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΧΟΛΙΚΟ ΕΤΟΣ 2011-12

ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ Α΄ ΤΑΞΗΣ ΜΕ ΘΕΜΑ:

«Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΑΝΓΟ»

Στην εργασία έλαβαν μέρος οι μαθητές:

Ακόστα Χίλρι
 Αλεξόπουλος Στέφανος
 Άμπντελ Μούν Σάρα
 Βούλγαρη Όλγα Μαρία
 Γεωργόπουλος Αριστείδης
 Δημοπούλου Ευαγγελία
 Θωμοπούλου Ευδοκία
 Καίσαρη Αικατερίνη Άννα
 Κιζίτο Νικόλ
 Μάδι Ουέρντα

Μαυριτσάκη Θεονύμφη
 Νάτση Νικολέτα
 Παπαγιάννη Έλσα
 Στασινού Δήμητρα
 Τζάμπι Ράνια
 Τζίμα Αικατερίνη

Υπεύθυνη καθηγήτρια:

Αγγελική Καλαποθαρέα

ΜΕΡΟΣ Α΄: ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ: Γενικά Χαρακτηριστικά

Το όνομα της χώρας προέρχεται από το λατινικό «argentum» (ασήμι) το οποίο προέρχεται από το αρχαίο ελληνικό που θα πει λευκός, λαμπερός.

Η πρώτη χρήση του ονόματος γίνεται το 1602 στο ποίημα «La Argentina y conquista del Rio del la Platu». Αν και το όνομα Argentina χρησιμοποιούνταν αρκετά τον 18^ο αιώνα π.Χ.

Η πρώτη εμφανής χρήση του όρου ήταν στον εθνικό ύμνο της Αργεντινής ο οποίος έκανε και πολλές αναφορές για τον συνεχιζόμενο ακόμα πόλεμο ανεξαρτησίας της Αργεντινής.

Η πρώτη επίσημη χρήση του όρου ήταν στο σύνταγμα του 1826.

Γεωγραφία

Η Αργεντινή συνορεύει νότια και δυτικά με την Χιλή, βόρεια με τη Βολιβία και την Παραγουάη, ενώ στα ανατολικά συνορεύει με την Βραζιλία, την Ουρουγουάη και βρέχεται από τον Ατλαντικό Ωκεανό. Είναι η δεύτερη σε μεγαλύτερη έκταση χώρα της λατινικής Αμερικής, μετά τη Βραζιλία. Πρωτεύουσα είναι το Μπουένος Άιρες. Άλλες σημαντικές πόλεις είναι η Σάντα Φε και Ροζάριο στο κεντρικό τμήμα της χώρας, Τουκουράν στο βόρειο και Ρίο Γκράντε στο νότιο.

Μεγαλύτερη ποτάμια λεκάνη της Αργεντινής είναι το Ρίο ντε Λα Πλάτα, που περιλαμβάνει ολόκληρη την Παραγουάη, την ανατολική Βολιβία, το μεγαλύτερο μέρος της Ουρουγουάης και ένα μεγάλο τμήμα της Βραζιλίας. Το Μπουένος Άιρες είναι μία περιοχή με εύκρατο κλίμα και εύφορα εδάφη. Στις Άνδεις υπάρχουν μικρές ποτάμιες λεκάνες. Προς τα νότια εκτείνονται οι κυρίως πάμπες, μια εύκρατη πλούσια περιοχή με ανεπτυγμένη κτηνοτροφία (βοοειδή) και γεωργία (σιτάρι) που αποτελεί την οικονομική καρδιά της Αργεντινής.

Η Αργεντινή εκτείνεται σχεδόν εξ' ολοκλήρου στην εύκρατη ζώνη του Νότιου Ημισφαιρίου. Το κλίμα της επηρεάζεται επίσης από την γειτνίαση των ωκεανών και από τις δύο πλευρές, και από τα ψηλά βουνά κατά μήκος των συνόρων της. Τέλος στο νότιο άκρο της, στην Γη του Πυρός ή αλλιώς Παταγονία παρατηρούνται άφθονες βροχοπτώσεις καθ' όλο το έτος.

Δημογραφικά Στοιχεία Της Αργεντινής

- **Εθνογραφία**

Οι περισσότεροι Αργεντινοί είναι απόγονοι Ευρωπαίων μεταναστών του 19^{ου} και του 20^{ου} αιώνα, ενώ το 86% του πληθυσμού προσδιορίζεται ως

Ευρωπαϊκής καταγωγής. Η πλειοψηφία προέρχεται από την Ισπανία και την Ιταλία. Το 60% του πληθυσμού δηλώνει ότι έχει έστω και κάποιο βαθμό ιταλική καταγωγή. Ένα μικρό ποσοστό είναι mestizo , δηλαδή μιγάδες ινδιάνων με Ευρωπαίους, από αυτούς ορισμένοι έχουν αραβική ή ανατολικοασιατική καταγωγή. Στην τελευταία καταγραφή 600.000 Αργεντινοί προσδιορίστηκαν ως αυτόχθονες ινδιάνοι. Τα μεγαλύτερα ποσοστά προέλευσης είναι από Γερμανία, Ελβετία, Δανία, Νορβηγία, Σουηδία, Ελλάδα, Ηνωμένο Βασίλειο, Πορτογαλία και Ιρλανδία. Επίσης από την ανατολική και κεντρική Ευρώπη. Σύμφωνα με την τελευταία απογραφή του 2001 ο πληθυσμός της χώρας ανέρχεται σε 36.260.000 κατοίκους.

- **Αστικοποίηση**

Το φαινόμενο της αστικοποίησης παρουσιάζεται σε μεγάλο βαθμό αφού λιγότεροι από το 10% των κατοίκων ζουν σε αγροτικές περιοχές . Οι δέκα μεγαλύτερες μητροπολιτικές περιοχές έχουν περίπου το μισό συνολικό πληθυσμό. Το Μπουένος Άιρες έχει πληθυσμό περίπου 3 εκατομμύρια και η μεγαλύτερη μητροπολιτική περιοχή έχει 12,8 εκατομμύρια κατοίκους. Το Μπουένος Άιρες είναι η πρωτεύουσα της Αργεντινής και η μεγαλύτερη πόλη και λιμάνι στη χώρα. Βρίσκεται στη Νότια ακτή του Ρίο ντε λα Πλάτα. Είναι έντονα επηρεασμένο από τον Ευρωπαϊκό πολιτισμό και αναφέρεται μερικές φορές ως «το Παρίσι του Νότου» ή «Παρίσι της Νότιας Αμερικής». Είναι μια από τις πιο πολύπλευρες πόλεις στην Λατινική Αμερική, γνωστή για την αρχιτεκτονική της, τη νυχτερινή ζωή, τα πολιτιστικά δρώμενα και είναι από τις πιο πλούσιες πόλεις της Λατινικής Αμερικής. Είναι άμεσα συνδεδεμένο με το τάνγκο καθώς είναι η πόλη όπου η μουσική και ο χορός του τάνγκο καλλιεργήθηκαν.

ΙΣΤΟΡΙΑ

Τα πρώτα στοιχεία της ανθρώπινης παρουσίας στην Αργεντινή έχουν βρεθεί στην Παταγονία περίπου 11.000 π Χ. Η ανάπτυξη είναι βασισμένη κυρίως στη γεωργία αλλά και στην κτηνοτροφία. Οι πρώτοι άποικοι έφτασαν στην Αργεντινή περίπου το 1516, όπου εκεί ιδρύθηκε η αντιβασιλεία του Ρίο Ντε Λα Πλάτα η οποία και πρωτοαποικήθηκε από Ισπανούς εξού και η γλώσσα.

ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ

Στις 25 Μαΐου του 1810 οι πολίτες του Μπουένος Άιρες ίδρυσαν την πρώτη τοπική κυβέρνηση, γνωστή ως Χούντα. Δημιουργήθηκαν δύο κράτη: οι Ηνωμένες Επαρχίες της Νότιας Αμερικής (1810) και η Λίγκα Φεντεράλ (1815). Η Παραγουάη αποχώρησε το 1811, κηρύσσοντας την ανεξαρτησία της. Οι στρατιωτικές εκστρατείες ενίσχυσαν την ανεξαρτησία της Αργεντινής μεταξύ του 1814 και 1817.

Ο Σαν Μαρτίν θεωρείται εθνικός ήρωας της ανεξαρτησίας. Η Βουλή του Τουκουμάν διακήρυξε επίσημα την ανεξαρτησία το 1816.

Το 1853 συντάχθηκε το πρώτο σύνταγμα της χώρας..!

Η κυβέρνηση Περόν και η τελευταία δικτατορία

Το 1946 εξελέγη στην προεδρία ο Χουάν Περόν, ο οποίος υποστήριξε την εργατική τάξη και διέδωσε το συνδικαλισμό, εφαρμόζοντας παράλληλα κοινωνικά και εκπαιδευτικά προγράμματα.

Η σύζυγος του Περόν (Εύα Περόν) αποτελούσε την κινητήρια δύναμη για την επιτυχία του Περόν στην εργατική τάξη. Η Εβίτα εισήγαγε την ψήφο των γυναικών και οργάνωσε το γυναικείο κόμμα περονιστών. Τα δύο πρώτα χρόνια του Περόν στην πολιτική ενισχύθηκε η βιομηχανική και αστική ανάπτυξη.

Μετά το θάνατο της Εβίτα το 1952 η κυβέρνηση Περόν αποσυντονίστηκε μέσα από διαμάχες με την καθολική εκκλησία.

Ένα βίαιο πραξικόπημα ανέτρεψε τον Περόν το 1955. Μετά το βομβαρδισμό της Κάσα Ροσάντα ο Περόν διέφυγε στο εξωτερικό (Ισπανία). Ο στρατός εκπροσωπούσε την άρχουσα τάξη.

Ο Περόν επέστρεψε από την εξορία το 1973 και σχημάτισε κυβέρνηση. Ο θάνατός του το 1974 έφερε την αντιπρόεδρο και τρίτη σύζυγό του, Ιζαμπέλ στην εξουσία. Νέο πραξικόπημα στις 24 Μαρτίου του 1976.

Η ήττα της Αργεντινής στον πόλεμο των Falklands οδήγησαν στην πτώση του καθεστώτος και στις ελεύθερες εκλογές του 1983.

Η Δημοκρατία

Η κυβέρνηση του Ραούλ Αλφονσίν (1983) ανέλαβε δράση για την αποκατάσταση των διωγμένων, καθιέρωσε τον πολιτικό έλεγχο στις ένοπλες δυνάμεις και εδραίωσε τους δημοκρατικούς θεσμούς. Το δημόσιο χρέος όμως που κληροδότησε το τελευταίο καθεστώς, άφησε την οικονομία της Αργεντινής σε κρίσιμη κατάσταση απέναντι στους ιδιώτες δανειστές και το

Δ.Ν.Τ. Η αδυναμία του Αλφονσίν να επιλύσει τα συνεχώς διογκούμενα οικονομικά προβλήματα οδήγησαν στην απώλεια της οικονομικής στήριξης. Μετά από μία νομισματική κρίση το 1989 και τον σχεδόν δεκαπενταπλασιασμό των τιμών, η κυβέρνηση παραιτήθηκε πέντε μήνες νωρίτερα από τη θητεία της. Ο Κάρλος Μενέμ άρχισε τις ιδιωτικοποιήσεις και το 1990 ο οικονομολόγος Ντομίνγκο Καβάγιο επέβαλε σταθερή ισοτιμία πέσο-δολαρίου το 1991 και επιτάχυνε τις ιδιωτικοποιήσεις. Το 1998, μια σειρά διεθνών κρίσεων στην οικονομία και η υπερτίμηση του πέσο προκάλεσαν σταδιακά μια εγχώρια οικονομική κρίση. Ο πρόεδρος Φερνάντο ντε λα Ρούα κληρονόμησε μειωμένη ανταγωνιστικότητα στις εξαγωγές καθώς και χρόνια ελλείμματα. Ο Καβάγιο αναγκάστηκε να λάβει μέτρα για τα διαφυγόντα κεφάλαια και να αντιμετωπίσει την κρίση με πάγωμα των λογαριασμών. Βίαιες εκδηλώσεις και συγκρούσεις με τις αρχές οδήγησαν σε τραυματισμούς και θανάτους. Το χαοτικό κλίμα εντεινόταν και οι φωνές διαμαρτυρίας οδήγησαν στην παραίτηση του προέδρου ντε λα Ρούα . Η Αργεντινή το Δεκέμβριο του 2001 μπήκε στη χειρότερη θεσμική και οικονομική της κρίση.

Η Χρεοκοπία της Αργεντινής

- **Οι λόγοι που οδήγησαν στη χρεοκοπία.**

Το σημείο εκκίνησης αυτής της καθοδικής πορείας είναι η χρονολογική περίοδος 1950-1983 όπου παρατηρείται πολιτικοοικονομική αστάθεια, διαρκής εναλλαγή κυβερνήσεων και κατ' επέκταση εναλλασσόμενη υιοθέτηση οικονομικών πολιτικών. Το 1983 πραγματοποιείται η πτώση του χουντικού καθεστώτος και το κράτος επιδιώκει ανάκαμψη από τον πόλεμο στα Falklands. Δανείζεται λοιπόν χρήματα για την ανασυγκρότησή του αλλά στη συνέχεια η αποπληρωμή αποδεικνύεται αδύνατη. Κατά συνέπεια καταρρέει το «άουστραλ» (εθνικό νόμισμα που αντικατέστησε το «πέσο» μετά τη χούντα). Παράλληλα, οι υποτιμήσεις και οι φτωχές επιδόσεις της κυβέρνησης στην οικονομία οδηγούν στον υπερπληθωρισμό. Τη δεκαετία του '80, ο υπερπληθωρισμός του κράτους κυμαίνεται στο 10% με 20%, ενώ το 1989 αγγίζει το 5.000%! . Προσπαθώντας να ανακάμψει, η Αργεντινή υιοθετεί ξανά το «πέσο» με σταθερή ισοτιμία 1/1 με το δολάριο. Ουσιαστικά το δολάριο γίνεται το εθνικό νόμισμα της χώρας. Αποτέλεσμα αυτού ήταν να σταθεροποιηθούν και να υποχωρήσουν σταδιακά οι τιμές καθώς και να βελτιωθεί η ποιότητα ζωής. Από την άλλη όμως, η ισοτιμία 1/1 κατέστησε φθηνές τις εισαγωγές και έπληξε τις εξαγωγές της χώρας με αποτέλεσμα να αυξηθεί σταδιακά το χρέος και να κατατροπωθεί η εγχώρια παραγωγή. Ταυτόχρονα οι κρατικές δαπάνες παρέμεναν ανεξήγητα υψηλές και κυριαρχούσε η διαφθορά ενώ το Δ.Ν.Τ. έδινε δάνεια που εξανεμιζονταν λόγω της φοροδιαφυγής και του ξεπλύματος των χρημάτων σε off shore εταιρίες. Εν συνεχεία, τη δεκαετία του '90, ένα μεγάλο κύμα ιδιωτικοποιήσεων κατέστρεψε πολλές δημόσιες επιχειρήσεις. Το 1998-99 το κράτος πλήττεται από ισχυρότατη ύφεση. Το δημόσιο χρέος αυξάνεται κατά 36%, το Α.Ε.Π μειώνεται κατά 21%, το ποσοστό

φτώχειας φτάνει το 57% ενώ η ανεργία ξεπέρασε το 23%. Προσπαθώντας να σώσουν τα κεφάλαια τους, οι καταθέτες που είχαν προβλέψει τη χρεοκοπία της χώρας, εξασφαλίζουν τα χρήματά τους στο εξωτερικό. Εντελώς τρομοκρατημένη η κυβέρνηση εισήγαγε άμεσα νομοθετική διάταξη (corralito), η οποία έθετε όριο στην ανάληψη μετρητών από τους τραπεζικούς λογαριασμούς(μέχρι 250 πέσο/τη βδομάδα). Μέσω αυτής της απαγόρευσης, η κυβέρνηση αποσκοπούσε ουσιαστικά στο να εμποδίσει την ανταλλαγή πέσο με δολάρια. Ως αποτέλεσμα, η μεσαία τάξη εξαγριώθηκε και οδηγεί σε γενική απεργία στις 13 Δεκεμβρίου 2001. Κατά τη διάρκεια των βίαιων συγκρούσεων υπήρξαν 28 νεκροί.(!) Το 2002 τελικά το κράτος δηλώνει επίσημα ότι δεν δύναται να καλύψει το χρέος. Έτσι ο Εντουάρντο Ντουάλτε αναλαμβάνει τα ηνία της χώρας και καταλύει αμέσως τη σταθερή ισοτιμία « πέσο-δολαρίου». Κατά συνέπεια, η Αργεντινή έρχεται αντιμέτωπη με τη μεγαλύτερη πτώχευση στην μέχρι τότε ιστορία. Το πέσο καταβαρυνώνεται οδηγώντας το χρέος σε 132δισ. δολάρια. Τέλος, το κράτος βγαίνει εκτός αγορών και σταματά απότομα η ροή επενδύσεων προς τη χώρα καθώς ο πληθωρισμός και η ανεργία εκτινάσσονται στα ύψη.

• Αρχή Ανάκαμψης της Χώρας

Στα τέλη του 2002 η οικονομία άρχισε να αναπτύσσεται καθώς άρχισε να αποδίδει η υποτίμηση του νομίσματος, η οποία κατέστησε τα προϊόντα της Αργεντινής ανταγωνιστικά στις διεθνείς αγορές.

Ομοιότητες Οικονομικής Πορείας της Αργεντινής με την Ελλάδα.

Μελετώντας την οικονομική πορεία της Αργεντινής παρατηρούμε πλήθος ομοιοτήτων με τη σύγχρονη κατάσταση της Ελλάδας. Αυτές είναι:

- ❖ Κρατική διαφθορά, είναι γνωστό πως οι κρατικοί φορείς υποκλέπτουν σε μεγάλο βαθμό τα δημόσια εισοδήματα.
- ❖ Φυγή κεφαλαίων στο εξωτερικό, τα τελευταία δύο χρόνια παρατηρείται αύξηση καταθέσεων στο εξωτερικό από Έλληνες πολίτες (οικονομολόγοι ισχυρίζονται ότι οι ελληνικές καταθέσεις του εξωτερικού αγγίζουν σχεδόν το ποσό του χρέους του κράτους).
- ❖ Η Ελλάδα αναγκάζεται να δανειστεί χρήματα από άλλες ευρωπαϊκές χώρες και το Δ.Ν.Τ για να ξεπληρώσει το χρέος.
- ❖ Αυστηρά μέτρα λιτότητας με αποτέλεσμα την εξαθλίωση των λαϊκών στρωμάτων.
- ❖ Μεγάλη ύφεση και ανεργία.
- ❖ Υψηλά ποσοστά φοροδιαφυγής.
- ❖ Επιβολή μέτρων από το Δ.Ν.Τ και την Ευρώπη.

ΜΕΡΟΣ Β΄ : ΗΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ TANGO

ΣΕ ΠΟΙΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ ΞΕΚΙΝΗΣΕ ΤΟ TANGO;

Σύμφωνα με τις γραπτές αναφορές του Χόρχε Λουί Μπόρχες, ο χορός του τάνγκο και η μουσική του γεννήθηκαν στα πορνεία στις περιοχές της εργατικής τάξης του Μπουένος Άιρες και του Μοντεβιδέο.

Τον 19^ο αιώνα τα πορνεία ήταν σημαντικός χώρος διασκέδασης για τους άνδρες της εργατικής τάξης, καθώς και πηγή εισοδήματος για τις γυναίκες. Σε περιπτώσεις που έξω από τα πορνεία σχηματίζονταν ουρές πελατών, χρησιμοποιούνταν μουσικοί για να τους διασκεδάσουν όση ώρα οι κοπέλες ήταν απασχολημένες. Με αυτόν τον τρόπο οι μουσικοί του τάνγκο είχαν την ευκαιρία να εξασφαλίζουν τα προς το ζειν και να καλλιεργήσουν το ταλέντο τους. Είναι βέβαια πολύ πιθανό οι κοπέλες να χόρευαν μεταξύ τους καθώς περίμεναν τους πελάτες και αντίστοιχα οι άνδρες στις ώρες αιχμής.

Περί το 1870 στο Μπουένος Άιρες συνέρρεαν χιλιάδες μετανάστες από Ευρώπη, οι περισσότεροι από Ιταλία, για αναζήτηση καλύτερης ζωής και γρήγορα ξεπέρασαν σε αριθμό τον υπάρχοντα πληθυσμό. Στη συντριπτική τους πλειοψηφία ήταν άντρες.

Για να χορέψουν με τις γυναίκες στο Μπουένος Άιρες, οι μετανάστες έπρεπε να μάθουν το χορό τους. Το τάνγκο έγινε η έκφραση μιας θεμελιώδους ανάγκης του ανθρώπου: Της δίψας που έχει η ψυχή για επαφή και επικοινωνία με μια άλλη ψυχή.

Το τάνγκο εμφανίστηκε στα μέσα του δέκατου ένατου αιώνα, ως ένα μουσικοχορευτικό μίγμα που έφεραν στην Αργεντινή οι πολλές, μικρές κοινότητες μεταναστών. Ήταν από τους πρώτους χορούς που χρησιμοποιήθηκε η τολμηρή νέα στάση, το αγκάλιασμα, που είχε γίνει δημοφιλές με το βιενέζικο βαλς. Το τάνγκο ήταν γνήσιος χορός του δρόμου, δεν επινοήθηκε από χορευτές για να διδαχτεί στον κόσμο. Επινοήθηκε από άτομα που μπορεί να μην μιλούσαν την ίδια γλώσσα, ήθελαν όμως να κινηθούν μαζί στο ρυθμό της όμορφης, καινούργιας μουσικής, άτομα που αναζητούσαν μια στιγμή χαράς μέσα στην άχαρη, σκληρή ζωή τους.

ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΚΑΙ ΕΞΕΛΙΞΗ

Το τάνγκο γεννήθηκε στις περιθωριακές συνοικίες του Μπουένος Άιρες το δεύτερο μισό του 19^{ου} αιώνα. Βασίστηκε στους ισπανοκουβανέζικους ρυθμούς habanera, τη milonga της αργεντινής υπαίθρου (Πάμπα) και τον νέγρικο χορό candombe. Το τάνγκο δεν έχει ξεκάθαρα χαρακτηριστικά. Είναι ένα υβρίδιο, εφόσον προέρχεται από την συνένωση ποικίλων μουσικών ειδών. Ξεκίνησε να χορεύεται κυρίως στα πορνεία των λαϊκών συνοικιών του Μπουένος Άιρες με έντονες αισθησιακές κινήσεις και την ανταλλαγή στίχου

με σεξουαλικό περιεχόμενο. Στον χορό αυτό κυριαρχούσαν οι compadres (=μάγκες) με ιδιόρρυθμο ντύσιμο και εύκολη χρήση του μαχαιριού. Για να αφομοιωθεί όμως από τις λαϊκές τάξεις, το τάνγκο χρειάστηκε να γίνει λιγότερο προκλητικό, ενώ η μεγαλοαστική τάξη το αντιμετώπισε πλήρως υποτιμητικά και το θεώρησε προϊόν πορνείας. Αναγκάστηκαν, όμως, στη συνέχεια να το χειροκροτήσουν εφόσον γνώρισε μεγάλη δόξα στα αριστοκρατικά στρώματα της Ευρώπης, μετά τον Α΄ Παγκόσμιο πόλεμο.

Το τάνγκο χωρίζεται σε δύο μεγάλες περιόδους. Η πρώτη ονομάζεται “παλαιά φρουρά” και εκτείνεται από το 1900-1915, ενώ τα κύρια χαρακτηριστικά είναι η γρήγορη και χαρούμενη μουσική, ο έντονος και αισθησιακός χορός, η χρήση της αργκό στα τραγούδια, τα οποία περιέχουν συχνές αναφορές στις γυναίκες, τους νταήδες, τους ρουφιάνους και τα πορνεία. Το Ναπολιτάνικο τραγούδι επέδρασε σημαντικά στη διαμόρφωση του tango, που άρχισε να γίνεται πιο απαλό ή αργό. Στη δεύτερη περίοδο (1917-1935), η οποία αποκαλείται “χρυσή περίοδος του tango” ο χορός είναι πιο ευπρεπής, η μουσική με το μπαντονεόν αλλάζει και κυριαρχεί το τραγούδι. Το μπαντονεόν, γερμανικής προέλευσης μουσικό όργανο, εμφανίστηκε στο Μπουένος Άιρες στα τέλη του 1890 και γρήγορα εξοβέλισε το φλάουτο από τις πρώτες ορχήστρες. Έφερε μια ριζική αλλαγή στη μουσική φυσιογνωμία του tango που χάνει σιγά-σιγά τον αρχικό παιχνιδιάρικο ρυθμό του και γίνεται σοβαρό, ρυθμικό, αυστηρό, σιγανό.

Ο Πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος και οι οικονομικές κρίσεις ανέκοψαν την ανοδική πορεία της αργεντίνικης οικονομίας. Οι μετανάστες δεύτερης γενιάς συντελούν στη διαμόρφωση μιας συλλογικής αίσθησης ότι η Αργεντινή απέτυχε να εξασφαλίσει την ευημερία των πολιτών της. Η αίσθηση αυτής της αποτυχίας διογκώνεται όταν, μετά το 1930, καταλύονται οι δημοκρατικοί θεσμοί με τις συνεχείς επεμβάσεις των στρατιωτικών στην πολιτική. Το tango της “χρυσής περιόδου” μπόρεσε να εκφράσει, συμβολικά, την απογοήτευση των ατόμων και των ομάδων απέναντι στα νέα οικονομικά, πολιτικά και κοινωνικά δεδομένα. Με τον τρόπο αυτό έγινε το σύμβολο της αργεντίνικης ταυτότητας στην κρίσιμη αυτή περίοδο και διακατέχεται από μια μελαγχολική διάθεση.

ΠΩΣ ΚΑΙ ΠΟΥ ΜΑΘΑΙΝΑΝ ΝΑ ΧΟΡΕΥΟΥΝ TANGO;

Για να μάθει χορό ένας νεαρός έπρεπε να συμμετέχει σε μια καθαρά αντρική πρακτική εξάσκηση χορού, γνωστή ως << πράκτικα >>. Για ένα διάστημα μόνο παρακολουθούσε έπειτα, ένας από τους παλαιότερους αποφάσιζε να του δείξει πώς να ακολουθεί- να μάθει την τεχνική, που ήταν η βάση- πως στέκεσαι, πως περπατάς κα πως τα σώματα επικοινωνούν μεταξύ τους . Άρχιζε επίσης να αποκτά μια αίσθηση για το “λεξιλόγιο” του tango- δηλαδή τις στοιχιδείς κινήσεις που απορρέουν από την τεχνική, οι οποίες δίνουν

μορφή στην επικοινωνία και την εξωτερικεύουν.

Όταν ο νεαρός έφτανε να θεωρείται αρκετά καλός στο ρόλο της ντάμας, διαδικασία που έπαιρνε πολλούς μήνες σχεδόν καθημερινής παρουσίας στην <<πράκτικα>>, οι παλαιότεροι τον καλούσαν να μάθει το ρόλο του καβαλιέρου χορεύοντας με κάποιον άλλο νεαρό που ήταν επίσης καλός στο ρόλο της ντάμας.

Η εξάσκηση των γυναικών στο ρόλο του καβαλιέρου ήταν ένα από τα πιο κρυφά μυστικά του tango. Ωστόσο, αν και δεν υπήρχαν δημόσιοι χώροι που να χορεύουνε γυναίκες μαζί, εξασκούσαν μεταξύ τους κατ'ιδίαν.

Η διαδικασία εκμάθησης για τη νεοφώτιστη χορεύτρια ήταν η ίδια όπως και για τον άντρα που μάθαινε τον ρόλο της ντάμας. Εκπαιδεύονταν στη τεχνική-πως στέκεσαι, πως περπατάς και πως τα σώματα επικοινωνούν μεταξύ τους- τόσο με ασκήσεις όσο και χορεύοντας με έμπειρους χορευτές.

Επειδή οι κοινωνικές συμβάσεις απαιτούσαν από τη γυναίκα να χορεύει δημόσια μόνο σε ρόλο ντάμας, η εκπαίδευση της δεν ήταν ανάγκη να προχωρήσει περισσότερο. Όσες όμως ενδιαφέρονταν, μάθαιναν και το ρόλο του καβαλιέρου- πάντα όμως κατ'ιδίαν.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ TANGO

Το τάγκο σπανίως ασκούσε κοινωνική κριτική. Η κρίση 1929-1930, η επέμβαση των στρατιωτικών, οι εκλογικές νοθείες και ο αυταρχισμός, ωθούν κάποιους στιχουργούς σε καταγγελία της κοινωνίας, στην οποία κυριαρχεί το χρήμα και όπου δεν υπάρχει πλέον αλληλεγγύη, και λησμονιέται ο φτωχός. Από τους σπουδαιότερους εκφραστές του κοινωνικού τάγκο είναι ο Enrique Santos Discerpolo. Η απήχηση του τάγκο περιορίζεται την περίοδο 1935 με 1955 λόγω του νέου ιδεολογικού πλαισίου που επιβάλλεται από τους στρατιωτικούς και τις συντηρητικές δυνάμεις που τους υποστηρίζουν. Το αρνητικό αυτό κλίμα καθώς και η παρουσία στο Μπουένος Άιρες πληθυσμιακών στοιχείων αγροτικής προέλευσης τα οποία αρέσκονταν σε άλλη μουσική είχαν δυσμενή επίπτωση στο τάγκο το οποίο είχε παράλληλα να συναγωνιστεί με την τζαζ μουσική. Ωστόσο το τάγκο ξεπέρασε την κρίση, διότι το περονικό καθεστώς το υιοθέτησε για τις δικές του ανάγκες και το κατέστησε εθνικό προϊόν. Επίσης άλλος λόγος που εξηγεί την επιβίωση του τάγκο είναι η ανανέωση του στιχουργικά. Δύο μεγάλες φυσιογνωμίες του tango είναι ο Carlos Gardel και ο Enrique Discerpolo.

CARLOS GARDEL

Γεννήθηκε στην Τουλούζη της Γαλλίας στις 11 Δεκεμβρίου 1890 και πέθανε στις 24 Ιουνίου του 1935. Την καταγωγή του επίσης διεκδικεί η Ουρουγουάη.

Ήταν τραγουδιστής ,τραγουδοποιός και ηθοποιός και είναι ίσως η πιο εξέχουσα φυσιογνωμία στην ιστορία του τάγκο. Πέθανε σε αεροπορικό δυστύχημα στο Μεντεγίν της Κολομβίας το 1935, στο απόγειο της καριέρας του. Με αφορμή αυτό το ατυχές γεγονός γίνεται ένας τραγικός ήρωας, τον οποίο θρήνησαν σε όλη την Λατινική Αμερική. Ο Gardel έγραψε πολλά κλασσικά τάγκο. Ξεκίνησε την καριέρα του τραγουδώντας σε μπαρ. Ο Gardel δημιούργησε το tango-cancion το 1917, με το τραγούδι Mi Noche Triste. Καθώς η δημοτικότητά του αυξήθηκε , έκανε μια σειρά ταινιών με την Paramount στο Hollywood. Υπήρχαν φήμες ότι επέζησε του αεροπορικού ατυχήματος και έζησε μέχρι το 1951.

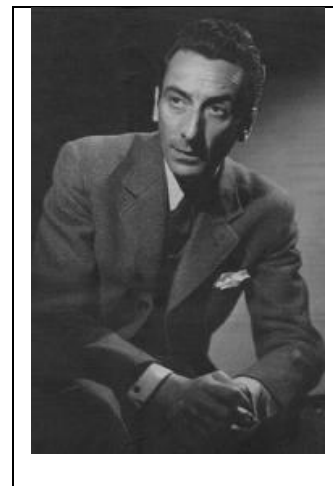

Enrique Discerolo

Ο συγγραφέας, συνθέτης και στιχουργός Ενρίκε Σάντος Ντισέπολο, γεννήθηκε το 1901 και πέθανε το 1951. Ο Ντισέπολο ονομάστηκε <<φιλόσοφος του τάγκο>> και διατύπωσε δύο ορισμούς του. Ο πρώτος έλεγε πως το τάγκο είναι μια θλιβερή σκέψη που χορεύεται και ο δεύτερος έλεγε πως το τάγκο είναι ένα ρομάντζο σε τρία λεπτά όσο δηλαδή κρατάει ένας χορός . Ο Ντισέπολο πρόσφερε στο τάγκο μια διαφορετική οπτική, απαισιόδοξη και σκεπτικιστική, το έκανε στοχαστικό και μεταφυσικό, καθιέρωσε ηθικές παραμέτρους που αντικατόπτριζαν τόσο τους κρυφούς ,ατομικούς πόνους όσο και την κοινωνικοπολιτική κατάσταση και την απουσία ηθικής.

Η ΘΕΜΑΤΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ TANGO

Από τις απαρχές του tango μέχρι και σήμερα οι άνθρωποι ως επί το πλείστον θεωρούν δεδομένο πως το tango είναι αποκλειστικά είδος χορού. Πολλοί είναι όμως αυτοί που στρέφονται σ' αυτό χάρη στην ομορφιά των στίχων των τραγουδιών. Ένα χαρακτηριστικό τραγούδι στις αρχές του 20^{ου} αιώνα είναι το Mi noche triste του Κάρλος Γκαρδέλ, το οποίο αναφέρεται σε έναν εγκαταλελειμμένο εραστή. Ακολουθώντας το πνεύμα του Mi noche triste η θεματολογία των περισσότερων τραγουδιών περιελάμβανε συχνά άτυχες ερωτικές ιστορίες.

Ένα άλλο ενδιαφέρον θέμα είναι η προειδοποίηση προς τη νέα κοπέλα να μη γίνει χορεύτρια και να μη σχετιστεί με πλούσιους άντρες που θα

της κάνουν δώρα, αλλά να προτιμήσει να μείνει κοντά στην οικογένειά της. Επίσης, χαρακτηριστικό θέμα είναι το εγκώμιο της στοργικής μάνας, συχνά αυτής που είχε πεθάνει. Ο τραγουδιστής μετανιώνει που άφησε τη μητέρα του για κάποια γυναίκα ή πολλές φορές που αφήνει την οικογένειά του για να μεταναστεύσει στην Αργεντινή. Τέλος, το tango αυτό καθ' αυτό είναι σύνηθες θέμα για τα τραγούδια του, ενώ σπάνια είναι τα χαρούμενα ερωτικά τραγούδια, καθώς η προδοσία ήταν κυρίαρχο θέμα.

Όσον αφορά τους στίχους ήταν υψηλού επιπέδου, καθώς εξέφραζαν πάθος και πόνο. Οι πονεμένοι αυτοί στίχοι παντρεύονταν με χαρούμενες μουσικές. Πολλοί ήταν οι θαυμαστές που δεν αγαπούσαν το χορό, αλλά οδηγήθηκαν στο tango χάρη στην εκφραστικότητα των στίχων του, στα τέλη της δεκαετίας του '20 και στις αρχές του '30. Υπάρχουν όμως και περιπτώσεις που οι στίχοι έχουν φιλοσοφικό περιεχόμενο ή είναι κωμικοί και πραγματεύονται θέματα της επικαιρότητας.

Παρακάτω αναφέρουμε ενδεικτικά δύο χαρακτηριστικά τραγούδια του tango σε μετάφραση στα αγγλικά και ελληνικά.

La Cumparsita (1924)

*If you knew it
That still in my soul
I hold that affection
I was feeling for you...!
Who knows, maybe, if you knew
That I never forgot you...!
Turning back to the old days
You may remember me...*

*Friends don't come anymore
Even for a visit,
No one comforts me
In my pain...
Since the day you left
My heart is in pain...!
Woman, tell me, what you have done
My poor heart...!*

*However, I
Always remember you
With that pure tenderness
That I felt for you,
And you're into my soul,
A piece of my life,
In my sweet illusion
Which I never forget...
In my abandoned pad
Even the sun in the morning
On the window does not come
out,
Like before when you were
here...
And that puppy, our
companionship,
Which, when you were absent, didn't want to eat,
By watching me alone three days ago
It left me, too...*

Η Κομπάρσιτα

Αν το 'ξερες
ότι ακόμα στην ψυχή μου
κρατάω την τρυφερότητα εκείνη
που ένιωθα για σένα...!
Ποιος ξέρει, ίσως, αν το 'ξερες
πως δε σε ξέχασα ποτέ...!
Γυρνώντας πίσω στα παλιά
μπορεί και να με θυμηθείς...

Οι φίλοι πια δεν έρχονται
ούτε για μίαν επίσκεψη,
κανείς δε με παρηγορεί
μες στον καημό μου...
Από τη μέρα που έφυγες
είναι το στήθος μου σφιγμένο...!
Γυναίκα, πες μου, τι έχεις κάνει
τη φτωχή μου την καρδιά...!

Κι όμως εγώ
πάντοτε σε θυμούμαι
μ' εκείνη την καθάρια τρυφεράδα
που ένιωθα για σένα,
κι είσαι μες στην ψυχή μου,
κομμάτι της ζωής μου,
μες στη γλυκιά ψευδαίσθηση
που ποτέ δε λησμονώ.

Στο τσαρδί μου το παρατημένο
ούτε ο ήλιος το πρωί
στο παράθυρο δε βγαίνει,
όπως πριν, που ήσουν εδώ...
Κι εκείνο το σκυλάκι, η συντροφιά μας,
που όταν έλειπες, δεν ήθελε να φάει,
βλέποντάς με μοναχό αντιπροχτές
με παράτησε κι εκείνο.

Mi Noche Triste (1916)

*Woman, you who have abandoned me
at the best of my life
leaving me with a hurt soul
and thorns in my heart...!
Even though you knew that I loved you
and you were my joy
and my burning dream...!
Consolation I'm not gonna find
so now, I drink and get drunk
to forget your love.*

*In my chamber when I go
and see it in a mess,
miserable, abandoned,
tears get me,
and spend my time
looking at your picture
seeking for affection.*

*And at night, when I lay down,
I don't close the door
cause, having it open,
I fool myself that you may come.
I always bring cookies
along with mate,
as I did when you were here,
and believe me that the bed gets angry
because we are not together
anymore...!
My hut lacks
all those pretty little bottles
decorated with ribbons
all of them the same colour,
and the mirror always blur,*

*as it has cried itself,
since your love is missing...*

*The guitar in the closet
is hanging still,
as nobody sings and plans
to make the strings move...
Even the lamp in the room
knows you're not here
and refused its light
to lighten up my sad night...!*

Η Θλιμμένη μου νύχτα

Γυναίκα, εσύ που με παράτησες
στην πιο καλή ώρα της ζωής μου
αφήνοντάς μου πληγωμένη την ψυχή
κι αγκάθια στην καρδιά μου...!
Κι ας ήξερες πως σ' αγαπούσα
κι ότι εσύ ήσουν η χαρά μου
και το φλογερό όνειρό μου...!
Παρηγοριά δεν πρόκειται να βρω,
γι' αυτό εγώ τώρα πίνω και μεθύω,
τον έρωτά σου για να λησμονήσω.

Στην καμαρούλα μου όταν πάω
και τη δω να 'ναι άνω κάτω,
θλιβερή, παρατημένη,
κλάματα με πιάνουνε
και περνάω πολλήν ώρα
την εικόνα σου κοιτώντας
μήπως βρω παρηγοριά.

Και τη νύχτα, όταν ξαπλώνω,
δεν την κλείνω εγώ την πόρτα,
γιατί, ανοιχτή έχοντάς την,
ξεγελιέμαι πως θα 'ρθείς.
Φέρνω πάντα μπισκοτάκια
που το μάτε συνοδεύουν,
όπως πριν, που ήσουν εδώ,
και να δεις που το κρεβάτι
αγριεύει και θυμώνει
που μαζί πια δε μας βλέπει...!
Στο τσαρδί μου πια δεν έχει
τα όμορφα εκείνα μπουκαλάκια
τα στολισμένα με φιογκάκια
όλα τους στο ίδιο χρώμα,
και θολός είν' ο καθρέφτης,
φαίνεται λες κι έχει κλάψει,
γιατί λείπει ο έρωτάς σου...

Η κιθάρα στο ντουλάπι
είναι πάντα κρεμασμένη,
κανείς μ' αυτή δεν τραγουδά,
οι χορδές της να ριγήσουν...
Το λαμπιόνι στο δωμάτιο
ξέρει ως κι αυτό πως λείπεις
και δε θέλησε το φως του
τη θλιμμένη μου τη νύχτα να
φωτίσει...!

ΤΟ TANGO ΣΥΝΑΝΤΑ ΤΟ ΣΜΥΡΝΑΪΚΟ ΡΕΜΠΕΤΙΚΟ

Το σμυρναϊκό ρεμπέτικο και το τάγκο παρουσιάζουν πολλά κοινά χαρακτηριστικά. Η Σμύρνη και το Μπουένος Άιρες, δύο λιμάνια και δύο κοσμοπολίτικες πόλεις. Το μπαντονεόν είναι το κυρίαρχο όργανο του τάγκο και αντίστοιχα η αρμόνικα στο σμυρναϊκό ρεμπέτικο.

Και τα δύο μουσικά είδη παρουσιάζουν την ίδια θεματολογία. Η φτώχεια, η καταπίεση, η ανασφάλεια, ο έρωτας και η απιστία της γυναίκας κυριαρχούν στη θεματολογία τους. Χαρακτηριστικοί είναι οι στίχοι από το τραγούδι "Κλέφτρα" (1928).

Κλέφτρα (La Chorra)

Ήμουν καλός, γι' αυτό και μ' έριξες στην φτώχεια,
στον άσο μ' άφησες,, μου ρούφηξες το αίμα.
Σ' έξι μήνες μου 'φαγες το μαγαζάκι
την παράγκα στο πανηγύρι, τη μόστρα, τον πάγκο...
Κλέφτρα! Ως και τον έρωτά μου, μου τον άρπαξες!

...Πόσο αυτοί οι στίχοι θυμίζουν το "Μου 'φαγες όλα τα δαχτυλίδια"...

Οι φιγούρες που εμφανίστηκαν, ο μάγκας, ο νταής, το κουτσαβάκι, ο προαγωγός και ο ωραίος είναι κοινοί τύποι ανθρώπων που παρουσιάζονται και στο τάγκο και στο ρεμπέτικο. Το τάγκο και το σμυρναϊκό ρεμπέτικο εμφανίζονται στην εποχή του Μεσοπολέμου (1922-1933) και αντιμετωπίζονται με τον ίδιο τρόπο, δηλαδή με την απόρριψη από την αστική τάξη. Στην συνέχεια όμως αναγκάστηκαν να το αποδεχτούν. Με την μετανάστευση των Ευρωπαίων στο Μπουένος Άιρες δημιουργούνται πολλές λαϊκές συνοικίες όπως συνέβη και στον Πειραιά με τον ξεριζωμό των Ελλήνων από την Μικρά Ασία. Στις λαϊκές συνοικίες αυτών των λιμανιών δημιουργούνται δύο νέα είδη μουσικής που αποτελούν τον κορμό των εθνικών μουσικών, χαρακτηρίζουν την κουλτούρα των λαών που τα δημιούργησαν και είναι αναπόσπαστα στοιχεία της εθνικής κληρονομιάς κάθε λαού. Το 2009 η UNESCO ανακήρυξε το τάγκο παγκόσμια πολιτιστική κληρονομιά.

ΕΞΑΠΛΩΣΗ ΤΟΥ TANGO

Υπάρχουν πολλοί χοροί που υπάγονται στην κατηγορία <<tango>> .Σε αυτούς είναι το γαλλικό, το αμερικάνικο και το ballroom tango. Αυτό συμβαίνει επειδή το tango κατάφερε να εξαπλωθεί και εκτός των ορίων της γενέτειράς του και έγινε αποδεκτό από άλλες κουλτούρες.

Κυρίως η πόλη που συντέλεσε στην εξάπλωση και την αποδοχή του tango διεθνώς είναι το Παρίσι. Βασικότερος τρόπος διάδοσής του ήταν οι ναυτικοί του Μπουένος Άιρες, που έφεραν μαζί την κουλτούρα τους και οι μουσικοί του tango, οι οποίοι πήγαν στην Γαλλία αναζητώντας ένα καλύτερο μέλλον.

Σε πρώτη φάση μπορούμε να πούμε ότι το 1909 ανέβαιναν παραστάσεις στα θέατρα της Μονμάρτης με τη χαρακτηριστική παρουσία του tango. Αργότερα το 1912, παρουσιάζεται η μεγάλη εισβολή του χορού στα σαλόνια της ανώτερης κοινωνικής τάξης του Παρισιού. Όμως ο κύριος τρόπος ένταξής του στην κοινωνία του Παρισιού ήταν μέσω των νεαρών Αργεντινών φοιτητών της ανώτερης κοινωνικής τάξης του Μπουένος Άιρες, που πήγαιναν στο Παρίσι για να σπουδάσουν. Έτσι κατάφεραν να έρθουν σε επαφή με την ανώτερη κοινωνική τάξη του Παρισιού με αποτέλεσμα να διαδώσουν το χορό στην παριζιάνικη κοινωνία.

Το tango όμως αποτέλεσε και αντικείμενο συζήτησης των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων οι περισσότερες των οποίων θέλησαν να απαγορεύσουν τη διάδοσή του. Πολλοί ήταν όμως και αυτοί που ενέκριναν και επαίνεσαν το χορό αυτό, όπως ο τσάρος της Ρωσίας. Οι λόγοι που το tango είχε τόσο μεγάλη απήχηση στον ευρωπαϊκό χώρο ήταν ότι περιείχε μία εξωτική αύρα και ότι αντιπροσώπευε κάτι τελείως επαναστατικό και σκανδαλιστικό. Το γεγονός δηλαδή ότι το ζευγάρι χόρευε αγκαλιασμένο.

Στην Ελλάδα του μεσοπολέμου γραφόντουσαν πάνω από εκατό tango κάθε χρόνο, από συνθέτες όπως ο Κώστας Γιαννίδης, ο Αττίκ, ο Μιχαήλ Σουγιούλ και πολλοί άλλοι, τραγουδισμένα από την Σοφία Βέμπο, την Δανάη Στρατηγοπούλου, την Κάκια Μένδρη, τον Νίκο Γούναρη (προπάντων στην δεκαετία του 50) και άλλους.

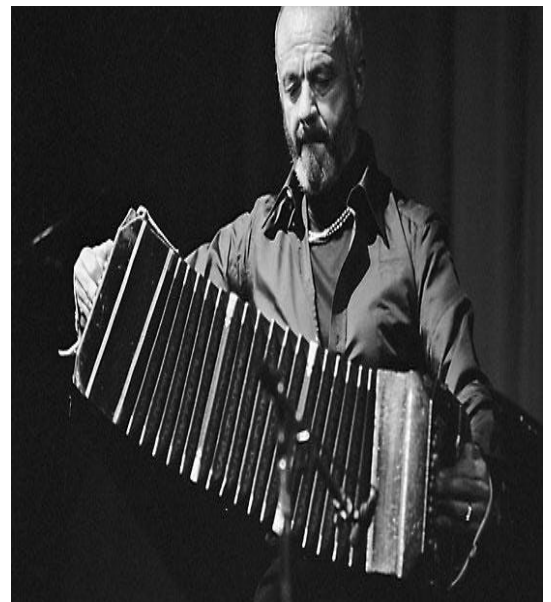
ASTOR PIAZZOLLA

Ο Astor Piazzolla θεωρήθηκε ένας από τους σημαντικότερους συνθέτες του τάγκο κατά το δεύτερο μισό του 20^{ου} αιώνα. Προσθέτοντας στοιχεία τζαζ και κλασσικής μουσικής, θεωρήθηκε πατέρας του Nuevo Tango.

Γεννήθηκε στην Αργεντινή το 1921 από Ιταλούς μετανάστες γονείς. Πέρασε ένα μέρος των παιδικών του χρόνων με την οικογένειά του στην Νέα Υόρκη, όπου έμαθε να μιλάει τέσσερις γλώσσες (ισπανικά, αγγλικά, γαλλικά και ιταλικά). Η δεξιότητα του στο να παίζει μπαντονεόν τον ανέδειξε γρήγορα σε παιδί θαύμα, ενώ ήρθε σύντομα σε επαφή με τον Κάρλος Γκαρδέλ. Επιστρέφοντας στην

Αργεντινή το 1937, έπαιζε μουσική σε νυχτερινά κέντρα με διάφορες μουσικές μπάντες. Έχοντας δεχτεί επιρροές από τον Στραβίνσκι, τον Μπαρτόκ, τον Ραβέλ και από πολλούς άλλους, άφησε προσωρινά το τάγκο και ασχολήθηκε με την σύγχρονη κλασσική μουσική.

Αργότερα, κέρδισε υποτροφία από την γαλλική κυβέρνηση για να σπουδάσει στο Παρίσι υπό την επίβλεψη της συνθέτριας Nadia Boulanger. Στην συνέχεια

επιστρέφει στο Μπουένος Άιρες το 1955, όπου δημιούργησε το Οκτέτο Μπουένος Άιρες για να παίζει τάγκο. Λόγω της νέας προσέγγισης του στο τάγκο, έγινε αμφιλεγόμενη προσωπικότητα στη χώρα από μουσικής και πολιτικής άποψης. Το χαρακτηριστικό ρητό "Στην Αργεντινή όλα μπορούν ν' αλλάξουν - εκτός από το τάγκο" δείχνει την αντίσταση που αντιμετώπισε ο Piazzolla στην πατρίδα του. Παρ' όλα αυτά η μουσική του έτυχε αποδοχής στην Ευρώπη και την Βόρεια Αμερική και φιλελεύθερα τμήματα της αργεντίνικης κοινωνίας υποδέχθηκαν ευχάριστα τις διασκευές του. Την περίοδο 1976-1983, ο Piazzolla έζησε στην Ιταλία. Το 1992 απεβίωσε στο Μπουένος Άιρες.

Καινοτόμησε ενσωματώνοντας στο παραδοσιακό τάγκο στοιχεία της τζαζ και χρησιμοποιώντας περίπλοκες συγχορδίες. Εισήγαγε μουσικά όργανα, όπως το φλάουτο, το σαξόφωνο, την ηλεκτρική κιθάρα, το βιμπράφωνο και τα ντραμς.

Επειδή το τάγκο ήταν συνδεδεμένο με την λαϊκιστική ιδεολογία του περονικού καθεστώτος, καταδιώχθηκε από διάδοχα σχήματα όπως οι στρατιωτικές δικτατορίες. Οι μουσικοί του τάγκο ανεξαρτήτως των πολιτικών τους πεποιθήσεων αναγκάζονται να μεταναστεύσουν στο Παρίσι και αλλού. Με αυτό τον τρόπο το τάγκο έγινε όργανο αντιπολίτευσης, που θέλει να διορθώσει δυναμικά την κοινωνία. Πλέον δίνεται έμφαση στη μουσική και λόγω της επίδρασης της τζαζ παίρνει την τελική του μορφή το Nuevo Tango.

ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΤΑΝΓΟ

Το 1983 σηματοδοτεί αφενός την πτώση της δικτατορίας και αφετέρου την εμφάνιση μιας μουσικοχορευτικής παράστασης του Tango Argentino, η οποία ήταν δημιούργημα του Κλαούντιο Σεγκόβια και του Έκτορ Ορετσόλι. Περίοδευσε στην Ευρώπη και στην Β. Αμερική με τεράστια επιτυχία έχοντας εξαιρετικές κριτικές. Άφησε πίσω του πληθώρα ατόμων, τα οποία ήθελαν να μάθουν να χορεύουν τάγκο.

Ήκμασαν ορχήστρες που έπαιξαν ξανά κλασσικό τάγκο και πολλοί νέοι τραγουδιστές που δεν ξέχασαν ποτέ το ήθος και το ύφος του τάγκο αν και τραγούδησαν καινούργια κομμάτια. Στη συνέχεια δημιουργήθηκε το καινούργιο τάγκο που ονομάζεται ηλεκτρο-τάγκο. Χαρακτηριστικός εκπρόσωπος αυτού του είδους είναι το συγκρότημα Gotan Project. Πολλοί θεώρησαν αυτό το είδος αποξενωμένο από τη χορευτική και μουσική παράδοση ενώ κάποιοι χορευτές απολαμβάνουν να χορεύουν αυτό το είδος μουσικής. Άλλοι μουσικοί ακολούθησαν τα ίχνη του Astor Piazzolla με τη χρήση στοιχείων τζαζ και κλασσικής μουσικής στο τάγκο όπως ήταν ο Ντίνο Σαλούτσι και ο Fernando Oteno.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ:

1. "ΤΟ ΤΑΝΓΚΟ" του Η. SALAS εκδ. ΠΟΡΕΙΑ
2. "Το νόημα του ΤΑΝΓΚΟ" της CHRISTINE DENNISTON εκδ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ
3. "33 τάνγκο 1903-1965" εκδ. Νότιος Άνεμος
4. Περιοδικό TANGO NUESTRO τεύχη 1 & 4
5. Διαδίκτυο (Wikipedia)

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ

	Μουσική	Τραγούδι	Χορός
Πριν το 1900	Πρώιμη περίοδος	Πρώιμη περίοδος	Πρώιμη περίοδος
1900-1920	Περίοδος όπου το τάγκο περνάει από την πρώιμη στην ώριμη φάση	Οι απλοί κωμικοί στίχοι των τραγουδιών μεταλλάσσονται σε περίπλοκα ποιητικά θέματα	Παγκόσμια Ταγκομανία
1920-1935	Μουσικοί με κλασική μουσική παιδεία παίζουν μουσική τάγκο που δεν προορίζεται απαραίτητα για χορό	Στο Μπουένος Άιρες κυριαρχούν αστέρια του τραγουδιού τάγκο, που δεν συνθέτουν χορευτική μουσική	Όσο λιγότερη χορευτική μουσική παίζεται και ηχογραφείται από ορχήστρες τάγκο τόσο λιγότερος κόσμος χορεύει
1935-1955	Καινοτόμες και πρωτότυπες μουσικές συνθέσεις που προορίζονται για χορό	Μεγάλοι στιχουργοί γράφουν για τραγουδιστές που Ο χορός τάγκο κυριαρχεί	Η πιο σύνθετη χορογραφικά περίοδος της ιστορίας του τάγκο.
		όργανα σε χορευτικές ορχήστρες	στην κουλτούρα του Μπουένος Άιρες
1955-1983	Δεν υπάρχει δουλειά για τις ορχήστρες που παίζουν για χορευτές. Πολλοί μουσικοί εγκαταλείπουν το τάγκο ή παίζουν μόνο συνοδεύοντας παραστάσεις χορού	Αστέρια του τραγουδιού κυριαρχούν ξανά	Το τάγκο ως κοινωνικός χορός οδηγείται στην αφάνεια. Η θεατρική σκηνή και η τηλεόραση αρχίζουν να χρησιμοποιούν χορευτές που δεν ξέρουν να χορεύουν τον κοινωνικό χορό
1983 και ύστερα	Ανοίγει μια νέα αγορά για τη χορευτική μουσική τάγκο όπως και για τη μουσική τάγκο που προορίζεται για παραστάσεις χορού αλλά και για φιούζιον διαφόρων ειδών	Περισσότερες ευκαιρίες για τους τραγουδιστές να τραγουδήσουν ξανά με ορχήστρες	Το τάγκο χορεύεται πάλι σε ολόκληρο τον κόσμο

ΜΕΡΟΣ Γ': Σύντομη μετάφραση της εργασίας στα αγγλικά.

HISTORY OF TANGO

Tango first started in the neighbourhoods of working classes in the ports of Buenos Aires and Montevideo. For this reason tango is usually referred to as the music of immigrants in Argentina.

Origin of the word

There are a lot of theories about the origin of the word “tango”. One of the most popular ones in the last few years is that the word came from Africa. Another theory is that the word “tango”, which was already in common use in Andalusia describing a type of music, lent its name in a totally different type of music in Argentina.

Origin of the dance

The kind of the dance of tango originates from the Spanish habanera, the Uruguani milonga and the candombe and it is said that it includes elements from the African community in Buenos Aires, influenced by the ancient African types of dances. The dance was created in Buenos Aires and in Montevideo in the end of the 19th century. The word tango seems to be associated with the dance for the first time in Argentina in 1890. In 1902 the opera house “Teatro” started to include tango in its programmes. At first tango was one of the many available local dances, but soon it became popular in the whole society. It spread from the suburbs of the working class slums where thousands of immigrants from Europe lived. For this reason tango is mentioned as the music of the immigrants in Argentina.

Tango before 1910

The roots of tango are many and various; the music and the songs of gauchos which had been influenced by Andalusia in Spain and was accompanied with claps and taps, of the African originality candombe, the bel canto and the

canzonetta of the Italian immigrants with their refined dancing style, the Spanish-Cuban habanera, the waltz. The milonga and the Argentinian waltz are relatives with the tango. The contribution of the music of gauchos is obvious in the early milongas, which later developed in the more rhythmical milonga portena. On the other hand the contribution of the African elements is obvious in the frenzied milonga candombera

The period 1910-1920 and Tangomania

The decade 1910-1920 was the years of the international tangomania. Around 1910 tango started to be danced outside Argentina as a new fashionable dance by the urban classes even the aristocracy, at first in Paris and later in the rest of Europe and in North America. It was reflected in a great number of articles in the press. Sometimes they wrote about the excitement of the new dance and sometimes about the criticism of church and even Pope's. In fact because of its acceptance by the upper classes and aristocrats of Europe tango started to become acceptable by the corresponding classes in Argentina. In 1921 in the movie "The four horsemen of the Apocalypse" the famous star Rodolfo Valentino dances tango establishing this way the popularity of the dance and also participating in the spread of it. In the same period tango reached in Greece. In 1914 already in some operettas tangos were included. In the next years and especially during the Middle War more than 100 Greek tangos were released every year.

The Years 1920-1935 and Carlos Gardel

In Argentina of the '20s tango due to its popularity in Europe and in North America got out of the margin and finally became accepted by the middle classes who finally are willing to maintain ballrooms and professional musicians with classic education. At the same time important Argentinean musicians and singers travelled to Europe like Francisco Canuro who reached in Paris with his orchestra in 1925 and Carlos Gardel who sang there in 1928. Carlos Gardel (1890-1935) is the singer who is considered almost as a national hero or demigod in Argentina and was connected with the transition of tango from a low class music to a completely acceptable one for the middle class. Substantially, Gardel created the tango-canon singing in 1917 "Mi Noche Triste". He was a tenor in the beginning of his career and he was almost a baritone later. He was singing with a voice which was known for its creativity and dramatization accordingly to the theme. He recorded many songs and he starred in a lot of movies. He was killed in an airplane accident in 1935 at the peak of his career, known as the greatest personality of the tango ever.

Gardel's death was followed with the appearance of different trends in tango by Anibal Troilo (1914 – 1975) and Carlos di Sarli (1903 – 1960) towards innovation and Rodolfo Biaggi with Juan D' Arienzo to be inclined towards tradition.

The Golden Age of Tango, 1935 – 1955

The “Golden Age” of tango was the period of 1935 – 1955, which coincided with the age of the greatest orchestras of jazz music in the United States of America. Some of the most popular orchestras, which had an influence, were Juan D' Arienzo's (1900 – 1976), Francisco Canaro's (1888 – 1964) and Anibal Troilo's (1914 – 1975). D' Arienzo was known as el rey del compas (the King of Rhythm). Furthermore, in the Golden Age, many recordings had been made by Osvaldo Pugliese's (1905 – 1960) orchestras. Di Sarli had a rich and magnificent sound, he stressed the strings, including the piano, related to the bandoneon. Osvaldo Pugliese's first recordings didn't defer a lot from the other orchestras but later his compositions became more complicated in rhythm. Pugliese's latest music was played for an audience and not for dancing, although it is commonly used for choreographies because of its dramatical abilities. Up to 100 songs were written every year in Greece in the Middle-War by conductors like Kostas Giannidis, Attic, Michalis Sougioul and many others. They were sung by Sofia Vembo, Danae Stratigopoulou, Kakia Mendri, Nikos Gounaris and others.

The Age of Tango 1955 – 1983

1955 was the year when a military coup had overthrew Juan Peron and so a period of instability and military intervention started up to 1983. During this period the great dancing orchestras declined and singers (Roberto Goyeneche, Susana Rinaldi and others) dominated and performed old hits, but they didn't appeal to dancers. The most important and greatest conductor of tango after its Golden Age and of course one of the most essential personalities ever, was Astor Piazzolla (1921 – 1992) whose the most significant works were recorded from 1960 until his death in 1992. Although at first he faced strong reactions in Argentina because his compositions were believed to be innovative, he is now recognized as a great musician. But his compositions, which introduce in tango elements of jazz and classical music, are not suitable for dancing and they are used only for professional choreographies. In the 70's in Buenos Aires, tango was attempted to be mixed with other rhythms like jazz and rock. Litto Nebbia and Siglo XX were really popular representatives of this movement. Recently, the Argentine group 020 in their album named “End of Illusions” mixed pop-rock of British style with nuevo tango.

The Age of Revival, from 1983 and after

1983 was characterized by the fall of the dictatorship in Argentina and the appearance of the performance named “Tango Argentino” which is a mix of music, dance and theatre and it toured in Europe and North America. Both of these events are believed to have contributed to the revival of the interest for tango, as music and dance both in Argentina and the rest of the world.

Orchestras which play classic tangos, thrive again (Sexteto Mayor, Color Tango and many others) as well as new-coming singers who stay faithful to the moral standards and to the characteristics of tango. There are new tendencies that can be described as “electro-tango”. The groups Tanghetto, Narcotango, Gotan Project, Bajofondo belong in this category. Worldwide dancers of tango enjoy dancing with this music, but others believe that it is isolated from the music and dance tradition. Other musicians followed Astor Piazzolla's steps, using some elements from jazz and classic music such as Dino Saluzzi, Rodolfo Medeos, Juan Maria Solare and Fernando Otero.

(Από το site της σχολής χορού: Felino Tango)

